

သယံ(ဝိဇ္ဇာ / သိပ္ပံ)

မောင်မောင်ရင်ဝဲအသည်းတစ်ရာ



(ဒုတိယအကြိမ်)

အခန်း(၁)

နေအိုသည် တန့်ကြည့်တောင်စွယ်တွင် ယဲ့ယဲ့လေး မှေးတင်နေပေသည်။ ။

အရှေ့ဘက်ကမ်းတွင် ပြာမှိုင်းစပြုနေပြီဖြစ်သော်လည်း နေလုံးနီရှိရာ အနောက်ဘက် ဝန်းကျင်တွင် မူ ကြက်သွေးရောင်၊ ပုစွန်ဆီရောင်နှင့် ပန်းရောင် အနုအရင့်လေးများ ဖြင့် အပြာရောင်ကောင်းကင်ပြင် ဆီသို့ ပြေလျော့သွားတော့သည်။ ။

နေဝန်းနီ၏ အောက်ခြေတွင် တန့်ကြည့်တောင်သည် ညိုမောင်းသော အသွင်ကို ဆောင်လျက် သည်းခံခြင်း ကြီးစွာဖြင့် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် လျောင်းစက်နေပေသည်။ ။

တောင်ခြေမြေလွှာ၏ အောက်တွင် မူ မိခင်ဧရာဝတီသည် ငြိမ့်ငြိမ့်လေး စီးဆင်နေပါ၏။ ဧရာဝတီရေအလျင်သည် မေတ္တာရေယာဉ်ထက်ပင် ငြိမ်းချမ်းချေသည် တည်း။ ဧရာဝတီသည် ယင်း၏ မျှဝေမှုဖြင့် မြန်မာပြည်သားအားလုံးအတွက် ဝပြောသော သီးနှံများကို ပွင့်ဝေစေလေသူ။ ။

တမာမြေ၏ လတ်ဆတ်သော လေက သန့်ရှင်းသင်းပျံ့လှသည်။ ။ နွေကာလမို့ ရေကျနေသော ဧရာဝတီနှင့် ကမ်းခြေ၏ ကြားတွင် သဲသောင်ပြင်က တစ်ပြန့်ကြီး ခင်းနေပါ၏။

မန်ကျည်းပင် ပရဝဏ်၏ ကုန်းမြင့်ဆီမှ သဲသောင်ပြင်မြေမွှေရှိရာသို့ ကျွန်မ လျှောသက်ဆင်း၍ နင်းလျှောက်လာမိသည် ။ ဝေးဝေးဆီသို့ မသွားရဲမူ၍ ကမ်းပါးယံငယ်ကို နောက်ခံထား၍ သဲသောင်ပြင်တွင် ရပ် နေမိပါသည် ။

တမာမြေ လေညင်းနုက ကျွန်မကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်များ နှင့် ဆံနွယ် ခွေများကို တလွင့်လွင့် တိုက်ခတ်နေစေသည် ။

" ဪ သိပ်လှတဲ့ ၊ သိပ်သာယာတဲ့ ၊ သိပ်လွတ်လပ်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်လေးပဲကွယ် "

ကျွန်မ ဘေးတွင် လူသားအပါအဝင် သက်ရှိသတ္တဝါများကိုပင် မမြင်မိ။

လေနုအေး၏ လှုပ်ခတ်သံ၊ ခရီးသည် ဧရာဝတီ၏ နှုတ်ဆက်သံသည် သာ ကျွန်မ၏ နားတွင် တိုးတိုးညင်ညင်လေး ကြားနေရသည် ။

" ဒီလောက် လွတ်လပ်တဲ့ နေရာမှာ ရှိနေရတဲ့ ငါ့ဘဝဟာ နှောင်တည်းချုပ်ကိုင်မှုတွေနဲ့ မရုန်းသာ မလွန့်သာ ရှိနေရတဲ့ အဖြစ်မျိုးပါလား "

" အို ကံစီမံသမျှပဲပေါ့၊ ဖေဖေသာ မြန်မြန်နေကောင်းပါစေလို့ မြင်မြင်သမျှ စေတီပုထိုးအပေါင်းမှာ ရှိခိုးခညောင်းလို့ ဆုတောင်းရတော့မှာ ပဲ "

ဗုဒ္ဓဓဘာသာဝင် တစ်ယောက်မို့ ရုန်းမထွက်နိုင်သော အခက်အခဲများကို ကံတရားဖြင့် ချေဖျက်၍ ပြေပျက်သလို ရှိလာရသည် ။ နှောင်တည်းမှုကို မေ့လိုက်ရသည် ။ လွတ်လပ်မှု ဝန်းကျင်တွင် စိတ်အစဉ်ကိုပါ လွတ်လပ်ချင်၍ ...

လေထဲမှာ လွင့်မျောတဲ့ စိတ္တဇအလွမ်းရယ် x x x

သစ်ရွက်ကြွေလိုပဲ ××× ပြေးစကားတယ် အတိတ်က

အဖြစ်တွေ ××× တရိပ်ရိပ် ××× ပေါ်လာဆဲဝယ် ××× မြင်ပြန်
သလို ××× တစ်ခါတစ်ခါ မပီပြင်မှုန်ဝါးတယ် ×××
အချိန်တွေ ကုန်ခဲ့လို့ ××× အသည်းကျွမ်းလုပြီကွယ် ×××

နွေကန္တာရ ခရီးထဲ နွမ်းလျလှပါတယ် ××× ရင်ခုန်သံကြားမှာ
ခေါ်သံလေလားကွယ် ××× နိုးတစ်ဝက်

အိပ်မက်ထဲမှာ သံသရာမဆုံးတော့ ××××

မေ တစ်ယောက်တည်း ××××

အတွေးကမ္ဘာထဲမှာ တဝဲလည်လည် ××××

သီချင်းဆိုရင်း ‘ မောင့်တစ်ယောက်တည်း ’ နေရာတွင် ‘ မေ တစ်
ယောက်တည်း ’ ဟူ၍ စိတ်ကူးယဉ်စွာ ပြောင်းဆိုပြီးသည့် အခါတွင် ရှု
က်ရှုက်နှင့် ဆက်မဆိုချင်၍ သီချင်းကိုရပ်ပစ်လိုက်မိသည်။ ။

" ဆက်ဆိုပါဦး၊ သိပ်နားထောင်လို့ ကောင်းတာပဲ "

" အို "

ကြည်လွင်သော အသံရှင်မှာ နုပျိုတောင့်တင်းသော အမျိုးသားငယ်
တစ်ယောက်မို့ ကျွန်မ၏ ရှက်ကြောက်ခြင်းမှာ ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်
အောင်ပင် မူပျက်သွားမိသည်။ ။

" ဘာလို့ ရပ်လိုက်ရတာလဲ၊ နှမြောစရာဗျာ၊ သိပ်သာယာတဲ့ အသံ
လေး၊ ဆက်ပြီး ကြားစမ်းပါရစေ "

" အို ရှင် နားထောင်ဖို့ ကျွန်မ ဆက်ဆိုပေးရမှာ လား "

" ကျွန်တော်လည်း နားထောင်ချင်တယ်၊ ဒီပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ လည်း လို
က်ဖက်လွန်းလို့ ကျွန်တော် ရီကွက်စိလုပ်နေတာပါ "

" ကျွန်မက အဆိုတော်လည်း မဟုတ်ဘူး ၊ နားဆင်ဖွယ်ရာ တေးသံ
သာနဲ့ ဖျော်ဖြေနေတာလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ စိတ်ညစ်ရတဲ့ အထဲ ရှင် သွား
စမ်းပါ "

" ဪ ညီမက သီရိပစ္စယာ ပရဝုဏ်နဲ့ ပုဂံမြို့ရဲ့ မြေပိုင်ရှင်လား ကျ
န်တော့်ကို နှင်ထုတ်တယ်ဆိုတော့ ... "

" ကျွန်မသာ အနော်ရထာမင်းရဲ့ သမီးဖြစ်ပြီး ပုဂံမြေကြီးကို ပိုင်ဆိုင်
ခွင့်ရတဲ့ အချိန်ဆိုရင် သူတစ်ပါးရဲ့ လွတ်လပ်မှုကို လာပြီးနှောင့်ယှက်တဲ့
ရှင်လိုလူကို ထောင်သွင်းအကျဉ်းချခိုင်းလိုက်မှာ ပဲ "

" အမိန့်တော်မြတ်က ပြတ်သားလှချည်လားဗျ "

" တော် ရှင် "

ကျွန်မက ဒေါနှင့် မောနှင့် လေကြော ရှည်မိသည် ကိုပင် နောင်တရ
သွားမိ၍ ဘောက်ဆတ် ဘောက်ဆတ်နှင့် ရှေ့မှ လျှောက်သွားမိပါ၏။

အမှတ်မဲ့မို့ သူနှင့် ဝေးရာဘက် ဆက်လျှောက်သွားမိသည် ။

အပြန်လမ်း မဟုတ်ပါ၍ ဧရာဝတီရှိရာ သဲသောင်ခြေအတိုင်း လျှောက်
နေမိသည် ။

" ဘယ်ထိအောင် လျှောက်မှာ လဲ "

ဒုက္ခပါပဲ၊ သူ နောက်က လိုက်လာနေပါလား။

" ဘယ်ထိအောင် လျှောက်မှာ လဲလို့ "

" ရှင် ဘာလို့ လိုက်နှောင့်ယှက်နေတာလဲ "

" ဘယ်အထိ သွားမှာ လဲလို့ သိချင်လို့ ပါ "

" ဧရာဝတီမြစ်ထဲ ဆင်းသေမလို့ ရှင် "

" အား သွပ် ... သွပ် မိုက်တယ်နော် "

သူ့ လှောင်သရော်သံကြောင့် ကျွန်မက နောက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ရပ်
လိုက်သည် ။

သည် တော့လည်း သူ့ပုံစံက ဆရာကြီးရုံးခန်းရောက်ရသည့် အပြစ်ရှိ
ကျောင်းသားတစ်ယောက်လို ရိရိကျိုးကျိုးလေး။ မျက်နှာကမူ အပြုံးကို
မလုံမလဲ ဖုံးထားသည် ။

" လူချောတစ်ယောက်ပါလား "

ဟူ၍ အသိအမှတ် ပြုရလောက်အောင်ပင် သူ့ပုံစံက ပြေပြစ်သည် ။
အရပ်ရှည်သည် ။ ကိုယ်ခနခာ တောင့်တင်းသည် ။ အသားဖြူ၍ မျက်နှာ
သွယ်သည် ။ မျက်ခုံးကောင်းကောင်း ၊ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ နှုတ်ခမ်းပါးပါး၊
မေးသွယ်သွယ်ပင်။ ရဲရင့်ဖျတ်လတ်သော မျက်ဝန်းအစုံက အရောင်ထွ
က်မတတ် ရွန်းလက်နေပေသည် ။ နားရွက်အုပ်၍ ကော်လံထောက်လှ
နီးနေသော သူ့ကေများက လေမှာ လွင့်မျောနေပါ၏။

" ကဲ ဒီမှာ ကိုဟိုဒင်း ... "

" ခင်ဗျား ပေးတဲ့ နာမည်နဲ့ စတီရီယိုသီချင်းဆိုရင် နာမည်ကြီးနိုင်တ
ယ် "

"ရှင်နဲ့ ကျွန်မ စကားတစ်လုံးမှ မပြောကြမှ ဖြစ်မယ်၊ ကျွန်မနောက်လိုက်မနေပါနဲ့၊ ရှင် ပြန်ပါ "

ကျွန်မ အသံက ဒေါသကြောင့် တုန်လာသည်။

"ညီမနောက် မလိုက်ပါဘူး၊ ဒီဘက်နားက လျှောက်မှာ ပါ "

မျက်နှာသေဟန်မျိုးဖြင့် သောင်ပြင်ကို လက်ညှိုးထိုး၍ ပြောသည်။
သူနှင့် ဆက်၍ စကားပြောမနေချင်တော့။ တစ်မျိုးပြောလျှင် စောဒကတစ်မျိုး တက်လာပေလိမ့်မည်။ ဘယ်ဘက်ကမှ သက်သာလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ အချိန်လည်း လင့်လေပြီမို့ ကျွန်မ ဘာစကားတစ်လုံးမှ မပြောတော့ပါဘဲနှင့် သူ့ ဘေးမှ ပင် ပွတ်တိုက်မတတ်ဖြတ်ပြီး စိတ်ရဲရဲ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် ကျွန်မ တည်းခိုရာ " သီရိပစ္စယာဟိုတယ် " ဆီသို့ ပြန်ခဲ့ပါတော့သည်။

" ဟေ့ ညီမ၊ နေဦးလေ "

သူ့အသံက နီးကပ်လာသည်။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်နောက်ကို မရှက်မကြောက် လိုက်လွန်းသော သူ့ကို မုန်းလာသည်။ သူ့စက်ကွင်း၊ သူ့ ဝန်းကျင်မှာ အမြန်ဆုံး လွတ်ထွက်လိုပါ၍ ကျွန်မ ပြေးလျှောက်မိသည်။

အန္တရာယ်လိုက်လာသည့် ပမာ အမြန်ရောက်ဖို့ သာ စောကပ်နေမိသည်။ လက်ရှိပတ်ဝန်းကျင်ကို မဆင်ခြင်မိ။ သဲသောင်ပြင်တွင် နစ်မြုပ်နေသော သစ်ငုတ်တို့ တစ်ခုကို ကျွန်မ ခြေနှင့် တိုက်ခတ်မိပါ၍ ...

" အား "

ခြေမှ နာကျင်ခြင်းဝေဒနာနှင့် အတူ သဲပြင်တွင် ကျွန်မ ကိုယ်မှာ လဲလိမ့်ကျသွားခဲ့ရပါပြီတည်း။

" အို ... အို ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေဗျာ "

" ထ ... ထနိုင်ရဲ့ လားဟင် "

သည် တော့လည်း သူ့အမူအရာက ပျာပျာသလဲ ကိုင်ရတော့ မလိုလို၊
ထူရတော့ မလိုလိုနှင့် ။

ကျွန်မမှာ မူ ရှက်ခြင်း၊ လန့်ခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်း၊ နာကျင်ခြင်းသ
ဘော ဝေဒနာများ ပေါင်းစုံဖိစီးလာ၍ ...

" သွားသွား ရှင့်ကြောင့် သိလား "

မျက်ရည်များက လွယ်လိုက်ပါတီခြင်း။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် ငိုမိမှန်း
မသိ။ မရည်ရွယ်ဘဲနှင့် မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများက လိမ့်ကျလာတော့
သည် ။

" ဟာဗျာ ဒုက္ခပါပဲ၊ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် ...
ကျွန်တော့်ကြောင့် "

သူက ကျွန်မဘေးမှာ ခူးထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်ပြီး သူ့အပြစ်ကို နှော
င်တကြီးစွာ ဝန်ခံနေသည် ။ ကျွန်မက သူ့ကို မကြည့်တော့။ ကိုယ်ပေါ်မှ
သဲမှုန်စများကို ခါချပြီး ထလိုက်ရသည် ။

" အာ "

ခြေမျက်စိနေရာက ပူခနဲနေအောင် နာကျင်လွန်းပါ၍ ခူးပေါ်လက်
ထောက်ပြီး ကိုယ်ကို ကိုင်းညွှတ်ကာ နားနေမိစဉ် ...

" ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် တွဲရမလား "

ကျွန်မ စကားဖြင့် ပြန်ကြားမနေတော့ ခေါင်းခါ၍ ပြလိုက်ရသည် ။
အားခဲ၍ မနည်းကြိုးစားပြီး သူ့ကို ကျောခိုင်းကာ ကျွန်မ အခန်းရှိရာသို့

လှမ်းလာခဲ့ရပါတော့သည်။ ။

အခန်း(၂)

" ဖေဖေ "

" ဖေဖေ နေကောင်းရဲ့ လား "

" အင်း မ ... မကောင်းပါဘူး "

" ခက်တာပဲ၊ ဖေဖေ နေကောင်းမှ သာ သမီးနဲ့ ဖေဖေနဲ့ ဘွားဘွားဆီ သွားပြီး စီစဉ်ထားကြတာတွေ ဆောင်ရွက်လို့ ရမှာ ပါ ဖေဖေ၊ ဒီကိစ္စ တွေ သူတို့ သိလို့ မဖြစ်ဘူးဆို "

နောက်ဆုံး စကားလုံးဖြစ်သော သူတို့ သိလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုသည့် နေရာတွင် အသံကိုနှိမ်၍ ဘေးဘီသို့ မလုံမလဲဖြင့် ကျွန်မ ဝေ့ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်မိခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

" ဖေဖေမှ မလျှောက်နိုင်သေးဘဲ "

" လမ်းမလျှောက်နိုင်လည်း ကားနဲ့ သွားလို့ ရရဲ့ သားနဲ့ ဖေဖေရယ်၊ သမီး စိတ်ဆင်းရဲလှပြီ "

" ဖေဖေလည်း စိတ်ညစ်တာပါပဲ "

" ဖေဖေကို အခု တစ်မျိုး ဖြစ်နေပါတယ် "

" ဖေဖေ ဝေဒနာကို ပူရမှန်းမသိတဲ့ သမီး၊ သွား "

ဖေဖေငေါက်ငမ်းမှုသည် ထရိုက်သည် ထက်ပင် ကျွန်မရင်၌ နာကျင် ပါသေးသည်။ ဖေဖေသည် ယခင်က သည် လို ဒေါသမကြီး။ ထာဝစဉ် ညင်သာ သိမ်မွေ့သူပါ။

" ကားမှောက်တွဲ ဒဏ်ကြောင့် အာရုံကြောလည်း နည်းနည်းထိခိုက် သွားတယ်၊ ဒါကြောင့် အရာရာ စိတ်မရှည်ဘဲဖြစ်နေတာပါ။ သူ့ကို အ နားယူပါစေ "

ဆရာဝန်၏ ပြောစကားကို တဆင့် ကြားရသော ကျွန်မမှာ ဖေဖေကို ဘာမှ မဆွေးနွေး မတိုင်ပင်ဘဲ သူတို့ အလိုအတိုင်း လိုက်၍ နေခဲ့ရာမှ ယနေ့ သူ အလစ်တွင် ဖေဖေကို ကျွန်မ စကား စလိုက်မိခြင်း ဖြစ်ပါသ ည်။

ကားမှောက်သည့် ဒဏ်ကြောင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်မသွားသော် လည်း မျက်ခုံးနှင့် နှုတ်ခမ်းကွဲရာများကို ပြန် ချုပ်ထားရ၍ ဖေဖေမျက်နှာမှာ အမာရွတ်များ နှင့် ကာကွယ်ထားနိုင်သော်လည်း ဖေ ဖေ နှုတ်ခမ်း ထူအမ်းအမ်းကြီးကမူ သည် အတိုင်း အရပ်ဆိုးနေရှာသည် ။

" ပျိုး "

သည် အသံကြောင့် တုန်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ " ဒေါ်မာလာတင် "၏ အသံပါပင်။ အခန်းတွင်းမှ ထွက်လျက် အပြင်ဘက် လသာဆောင်ရှိ ကျွ န်မဘေးမှ ကြိမ်ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ပြီးသည် နှင့် ...

" အန်တီတို့ အားလုံး ကိုကိုရဲ့ ကျန်းမာရေးကို စောင့်ကြည့်နေရတဲ့ အချိန်ပါ ဆိုတာ ပျိုး နားလည်မှာ ပေါ့ "

ဒေါ်မာလာတင်၏ အသံတွင် မာန်ဝင့်နေသည် မို့ ကျွန်မမှာ ဖေဖေကို

အားကိုးတကြီး ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ။ ဖေဖေကမူ ကျွန်မကို မကြည့်ပါ။ ။ အပြင်ဘက်သို့ မျက်နှာမူထားတော့သည်။ ။

ဇနီးနှင့် သမီး၏ ကြားတွင် ဝင်ရောက် ဖြေရှင်းပေးလိုစိတ်၊ သမီးဘက်မှ ကာကွယ်ပေးလိုသည့် စိတ်များ ဖေဖေတွင် မရှိတော့လေသလား။ သုံးယောက်လုံး ငြိမ်သွားကြသည်။ ။

ကျွန်မ ဖယ်ပေးရပါမည်။

ကျွန်မနှင့် ဖေဖေကြားသို့ ဤအမျိုးသမီး ဝင်လာချိန်မှ စ၍ ကျွန်မ ဖယ်ပေးခဲ့ရပါသည်။ ။ ယခု သူရောက် လာပြီဖြစ်၍ ကျွန်မ ထွက်ခွာသွားရပါမည်။

ဖေဖေနှင့် ဒေါ်မာလာတင်တို့ က တစ်ခန်း၊ ကျွန်မနှင့် အဖေတူ အမေကွဲ ညီမလေး မျိုးမမက တစ်ခန်း ယူထားကြပါ၏။

" သီရိပစ္စယာ "သည် အဆောင်ပေါင်း ကိုးခုကို သီးသန့်စီခွဲ၍ ခပ်ကျဲကျဲလေး ဆောက်ထားပါ၏။ တစ်ဆောင်တွင် လေးခန်းရှိ၍ တစ်ခန်းတွင် နှစ်ယောက်သာ တည်းခိုနိုင်ပါသည်။ ။

ဖေဖေနှင့် ကျွန်မ၏ မိထွေး ဒေါ်မာလာတင်တို့ က အရှေ့ဘက် မျက်နှာစာအဆောင်ကိုယူ၍ ပုဂံမြေ၏ ဂူဘုရားများ ၊ စေတီပုထိုးများ ဘက်သို့ မျက်နှာမူသည်။ ။

ကျွန်မနှင့် ညီမလေးမျိုးကို ဧရာဝတီမြစ် မျက်နှာစာဘက်ရှိ အခန်းကိုပေးထားသဖြင့် ရှုခင်းက ပို၍ လှပါ၏။

ညီမလေးမျိုးမှာ အိပ်ရုံသာ ကျွန်မအခန်းသို့ လာရောက်တတ်ပါ၍ တစ်နေ့တာပတ်လုံး ကျွန်မမှာ တစ်ယောက်တည်း။

အခန်းတွင်း၌ အေးချမ်းသည် ၊ စည်းစိမ်ရှိသည် မှန်သော်လည်း နှော

င်ဖွဲ့သလို ဖြစ်နေပါ၍ ကျွန်မ မနေချင်။ လက်ရှိ မိမိဘဝကလည်း လှောင်ချိုင့်စံ အလှမွေးငှက်လေးပမာ ဖြစ်နေရပါ၍ နှောင်ဖွဲ့မှုကို ကျွန်မ မခံယူလို။

" ညစာစားဖို့ လည်း အချိန်ဝေးသေးတယ်၊ အခန်းထဲ အောင်းအောင်းနေရမယ့် အစား မိခင်ဧရာဝတီရဲ့ မေတ္တာရေစီးနေပုံကို ထိုင်ကြည့်နေရတာက ကြည်နူးစရာ ကောင်းလှပါတယ်လေ "

ယင်းအတွေးများ ဖြင့် ကျွန်မသည် အဆောင်များကြားမှ အုတ်လမ်းလေးများကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ရောင်စုံပန်းများ ပွင့်ဖူး နေရာသို့ လျှောက်လာခဲ့မိသည် ။

စိန်ပန်းနီနီများက ယှက်ဖြာခက်ဝေ၍ ပင်လုံးပြန့်အောင် ရဲရဲနီနေပေသည် ။

ချယ်ရီ၏ ဖွားဖက်တော် ပန်းနုရောင် အနုအရင့် ပန်းသွယ်တန်းများ ၊ ပွင့်တူရွက်တူ ရောင်စုံများက သီရိပစ္စယာကို ဆေးရောင်စုံ ချယ်ပေးနေသည် သို့ပါ။

" ပန်းချီဆွဲနေတာပါလား "

ပန်းအလှများကို ငေးကြည့်ရင်း လျှောက်လာခဲ့သော ကျွန်မမှာ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်၏ အနားသို့ ရောက်ကာမှ အမှတ်ထားမိတော့သည် ။

ပန်းရောင်စုံများ ၏ နောက်တွင် သီရိပစ္စယာ၏ ဧည့်ကြိုခန်းမ၊ ထမင်းစားခန်း၊ ဘားခန်းများ ဆီမှ စုလစ်မွမ်းချွန်သော ဘုံအဆင့်ဆင့် အမြင့်မြင့်တို့ ကို မျက်စိဖြင့်မြင်ရသည့် အတိုင်း သူ၏ ကဲန်ဘတ်စ်ပြားပေါ်တွင် ပီပြင်စပြုနေပါသော်လည်း အရောင်မစုံသေး၊ အချောမကိုင်ရသေး။

ပန်းချီအနုပညာနှင့် တေးဂီတ၊ စာပေများကို ဝါသနာပါလွန်းသော ကျွန်မမှာ ပန်းချီဆရာ၏ လက်ရာကို နောက်နားဆီမှ ကြာမြင့်စွာ ခိုးကြည့်နေမိသည်။ ။

ဂျင်းနီဘောင်းဘီ၊ ဂျာကင် ခပ်ဟောင်းဟောင်းနှင့် ဦးထုပ်ဆောင်းထားသော ပန်းချီဆရာ၏ သဏ္ဌာန်ကို ဘေးတိုက်အနေအထားနှင့် ကျွန်မ မြင်ရသည်။ ။

ပထမဆုံး ပေါ်လွင်သည် က သူ့နှာတံ၊ ပိပြားသော နှုတ်ခမ်း၊ တုတ်ခိုင်သောမေးရိုးရှိပြီး မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်များက ကစဉ့်ကလျား ရှည်ထွက်နေသည်။ ။ နေကာမျက်မှန်ကို သူ တပ်ထားပါ၏။

ကျွန်မ သူ့နောက်နားတွင် ရှိနေသည် ကို သူ မသိ၍ လား၊ သိလျက်နှင့် အရေးမစိုက်လား မသိ၊ လှည့်မကြည့်။

ကမ်းခြေဘက်သို့ ကျွန်မ ဆက်လျှောက်လာမိသည် ။ သောင်ပြင်ပေါ်ဖြင့် မဆင်းတော့ပါ။ အုတ်လှေကားဆင့်ပေါ်တွင် ထိုင်ရန် ဖုန်များ ယပ်ခါနေခိုက် ...

" ဘာအခြေအနေထူးသေးလဲ ပျိုး "

" ဟင် "

ဤ တမာမြေတွင် ကျွန်မ၏ အမည်ကို သိသူမရှိနိုင်။

အံ့ဩစွာဖြင့် ကျွန်မ လှည့်ကြည့်မိသည်။ ။ ကင်မရာကို ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ လွယ်လျက် နေကာမျက်မှန်နှင့် လူတစ်ယောက်။ သူက ကျွန်မနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ တိုးသွားပြီးမှ ကင်မရာကို ဖွင့်၍ ခေါင်းငုံ့ပြီး ရိုက်ကွင်းကို ချိန်ယူနေရာမှ ...

" ပျိုး ကိုယ့်ကိုတောင် မသိတော့ဘူးလား "

" အို ကိုဟန်ထွန်းမြင့် "

" ဟုတ်တယ် ပျို၊ ပျိုကို စိတ်မချလို့ ကိုယ် လိုက်လာတာ၊ ဒီမှာ ပျိုး "

" ဟုတ်ကဲ့ "

" အသာနေ၊ ပျိုနဲ့ ကိုယ်နဲ့ မသိသလို နေ၊ ကြားလား ပျိုး "

" အင်းအင်း "

" ကိုယ် ပျိုနဲ့ မနီးမဝေးမှာ အမြဲရှိနေတယ် "

" အမယ်လေး အားရှိလိုက်တာ ကိုဟန်ထွန်းမြင့်ရယ်၊ ပျိုလေ အမြဲ
ပဲ စိတ်အားငယ်နေမိတာပါ "

" မငယ်နဲ့ ၊ ကိုယ် ရှိတယ်၊ ကိုယ် ရောက် လာပြီပဲ၊ ဦးလေး နေကော
င်းလား၊ ကိစ္စတွေရော "

" ဖေဖေ နေမကောင်းပါဘူး၊ ဘာပြောလို့ မှ လည်း မရဘူး "

" အားမငယ်ပါနဲ့ ၊ ပြန်ကောင်းလာမှာ ပါ၊ ဒါနဲ့ ဒေါ်မာလာတင်ရဲ့ လူ
ပ်ရှားမှုကရော "

" မငြိမ်ဘူး၊ သူ နေ့တိုင်း အပြင်ထွက်နေတယ် "

" ကောင်းပြီ၊ ကိုယ် မျက်ခြည်မပြတ် လိုက်ကြည့်ပါမယ်၊ ကိုယ် သွား
မယ် ပျို၊ ကိုယ်တို့ မသိသလို နေကြဖို့ အရေးကြီးတယ်နော် "

" ပျိုး နားလည်ပါတယ် "

ကိုဟန်ထွန်းမြင့်က ထွက်ခွာကာနီး နောက်ခိုင်း အနေအထားနှင့် ...

" ဒီမှာ ဟိုနားက ပန်းချီဆွဲနေတဲ့ လူကို ပျို သွားပြီး မိတ်ဆက်ပါ၊ သူ

ဘာလဲ ဆိုတာ ကိုယ် သိချင်တယ်၊ ဒါပဲ၊ ကိုယ် သွားမယ် "

" အင်းအင်း "

ကိုဟန်ထွန်းမြင့်နှင့် ဆုံလိုက်ရသဖြင့် အားတက်သွားမိသည် မှန်သော်လည်း ရင်၌ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ တစ်ခုခုနှင့် ဆုံလိုက်သလို လှိုက်ခုန်နေမိပါ၏။

သီရိပစ္စယာ၏ ကျက်သရေနှင့် ဧရာဝတီ၏ အလှကိုပင် မခံစားနိုင်တော့ပါ။

ကိုဟန်ထွန်းမြင့် ရောက်ရှိလာခြင်းအတွက် အတိတ်မှ ရှုပ်ထွေးမှုများ သည် ကျွန်မကို ရစ်ပတ်ဖွဲ့နှောင်လာပြန်ပါတော့သည် ။

အတိတ်၏ ရှုပ်ထွေးမှုပြဿနာများ သည် အတွေးအခေါ်တွင်းဝယ် ရှင်းလင်းစွာ ထင်ဟပ်လာပြန်ပါချေပြီ။

" သမီး ပျို၊ ဒါ ဟန်ထွန်းမြင့်၊ ဘာဘရဲ့ အားထားရဆုံး လူငယ်ပဲ၊ သူဟာ အရာရာကို ဖြစ်မြောက်ပြီးပြေအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်တဲ့ သူငယ်၊ သမီးကို စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ ဘာ သူ့ကို ပြောပြီးပြီ၊ မာလာတင်တို့ ဟာ လိုက်မမီနိုင်လောက်အောင် ရှုပ်ထွေးစွာ လှုပ်ရှားနေကြတယ်၊ သမီး အတွက် အန္တရာယ်ဟာ လက်တစ်ကမ်းစာမှာ ရှိနေနိုင်တယ်၊ ဘာဘ စိတ်မချဘူး၊ ဟန်ထွန်းမြင့်ကို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အကူအညီတောင်းနိုင်ပါတယ် "

မေမေ၏ အစ်ကိုကြီး ဘာဦးမျိုးဇင်၏ အမှာ စကားများကို ကြားယောင်မိ၏။

ဤပုဂံမြို့သို့တိုင်အောင် ကိုဟန်ထွန်းမြင့် လိုက်လာသည့် အတွက် ဘာကို ကျေးဇူးတင်မိသော စိတ်၊ အားကိုးရှိနေပြီဖြစ်၍ အားတက်လာ မိသော စိတ်များ ကျွန်မရင်၌ ပေါက်ဖွားဖြစ်ထွန်းလာမိပါ၏။

ကိုဟန်ထွန်းမြင့်သည် ကျွန်မ၏ လူ၊ ကျွန်မဘက်က ရှိနေမည့် သူ ဟူ ၍ သူတို့ ၊ ဒေါ်လာမာတင်တို့ မသိဖြစ်အောင် ကျွန်မ ဟန်ဆောင်ကာနေ ရပါမည်။

ကိုဟန်ထွန်းမြင့်နှင့် ဒေါ်မာလာတင်တို့ အဖွဲ့ ကြုံဖူးဆုံဖူးကြသည် မ ဟုတ်ပါချေ။

ကိုဟန်ထွန်းမြင့် ထွက်သွားပြီးသည့် နောက်တွင် ဣန္ဒြေမပျက် လ က်ရှိနေရာတွင် ခေတ္တမျှ ဆက်လက်ထိုင်နေပြီးမှ ...

" ဟိုမှာ ပန်းချီဆွဲနေတဲ့ လူဆီ သွားမိတ်ဆက်ဦးမှာ ပဲ၊ အကြောင်းရှိ လို့ သာ ကိုဟန်ထွန်းမြင့်က ဆက်သွယ်စေချင်တာပဲဖြစ်ရမယ် "

ကျွန်မ လှေကားခုံမှ ထပြီး ဖြည်းညင်းသော ခြေလှမ်းများ ဖြင့် ဟိုသ စ်ပင်လေးကိုင်း၊ သည် သစ်ရွက်လေးတို့ ဖြင့် ပန်းချီဆရာနားသို့ ချဉ်းက ပ်လာမိသည် ။

မယောင်မလည်ဖြင့် သူနားသို့ ကျွန်မ ရောက်ရှိနေမှန်း သူသိသော် လည်း ကျွန်မကို လှည့်စောင်း၍ မျှ သူမကြည့်။

သူ့အနုပညာတွင် ဈာန်ဝင်နေ၍ လေလား။

" အဟမ်း "

ချောင်းမဆိုးချင်သော်လည်း အာရှင်းချင်၍ စတင် " ဟမ်း " ပြီးမှ ကျွ န်မက ...

" ပျိုး ပန်းချီပညာကို ဝါသနာပါလွန်းလို့ ပါ၊ ရှင် ဆွဲတာကို ကြည့်ပါ ရစေနော် "

" နာမည်က ပျိုးတဲ့ လား "

" ဟုတ်ကဲ့ရှင် "

" ကျုပ်ဆီ ခွင့်မတောင်းခင်ကတည်းက ခင်ဗျား ကြည့်နေပြီပဲ "

" ရှင် "

သူက ကျွန်မကို တစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့်ပါ။ ဆေးခွက်တွင်းမှ မိုးပြာရောင် ဆီဆေးကို တို့ ယူလိုက်ပြီး ကောင်းကင်ပြင် တိမ်သားနေ ရာတွင် အလှဆင် ရေးသွင်းခြင်း မပျက်ပါဘဲ ကျွန်မကို ပြောလိုက်သည် ။

အံ့ဩသော " ရှင် " တစ်လုံး၏ နောက်တွင် ကျွန်မထံမှ ဘာစကားသံ မှ ထွက်မ လာလေမှ သူက ...

" ပန်းချီကို ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ဝါသနာပါတာလဲ "

" ရှင် "

" ကျုပ် မေးတာ နားမလည်ဘူးလား "

" ရှင် ဟင့်အင်း "

" ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ဝါသနာပါသလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က သူများ ဆွဲထားတာကို ခံစားချင်တဲ့ စိတ်နဲ့ ၊ မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ အလှ ကြည့်ချင်တဲ့ ဝါသနာလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင် ပန်းချီပညာကို ဝါသနာပါပြီး လိုက်စားနေတာလား "

" ဪ ပန်းချီဆွဲတတ်လား မဆွဲတတ်ဘူးလား၊ ဒီလို မေးလိုက်လ

ည်း ပြီးတာပဲရှင်၊ ရှင့်မေးခွန်းက လှည့်လိုက်တာ "

" ခင်ဗျား မြန်မာစကားမှ ကောင်းကောင်း မတတ်သေးဘဲ "

ခက်တဲ့ လူပါလား။ ကိုဟန်ထွန်းမြင့်က မိတ်ဆက်ပါဆို၍ သာ ငြိမ်
နေရသည် ။ လက်ဟန်ခြေဟန်၊ နှုတ်ခမ်းတလန် ပန်းတလန်နှင့် ရန်
တွေ့နေ၍ ပြန်ဖို့ သာ ကောင်းပါပြီ။

"မြန်မာစစ်စစ်ပါ၊ မြန်မာစကား တတ်ပါတယ်၊ မဟာပညာရှိတွေရဲ့
အမေးအဖြေကိုသာ သရုပ်မခွဲတတ်တာမျိုး ဖြစ်မှာ ပါ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊
အောက်ဒိုးရှုခင်း ဆွဲတဲ့ နေရာမှာ ရှင်က နေကာမျက်မှန်ကြီးတပ်ထား
တော့ မြင်ရတဲ့ ရှုခင်းမှာ အလင်းအမှောင်မှန်ပါ့မလား "

" ဟုတ်ပြီ၊ ခင်ဗျားမှာ ပန်းချီအခြေခံရှိပြီ၊ အလင်းအမှောင်ရဲ့ သဘာ
ဝတရားဟာ ပန်းချီပညာရဲ့ အသက်ပါပဲ၊ ကျုပ် မျက်မှန်က နေ့ညကြည့်
လို့ ရတဲ့ မှန်မှန်လေးပါ၊ ကျုပ်က မျက်စိမဲ့တယ်၊ သိပ်စူးတဲ့ အလင်း
ရောင်ကို ကြည့်မရလို့ တမင် တပ်ထားတာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ကျက်သ
ရေရှင် သီရိပစ္စယာဆိုတဲ့ ပန်းချီကားမှာ တော့ အမှားအယွင်း
မပါစေရပါဘူး၊ အလင်းအမှောင် မှန်စေရပါမယ် "

" ပျိုးကို ခုလို စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ဖြေကြားတဲ့ အတွက်
ကျေးဇူးတင်လှပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ဆရာက ပုဂံမြို့က ပန်းချီဆရာလားဟင် "

" ရှင်က " အစား " ဆရာက " ဟူ၍ ကျွန်မ လေသံကို ပြောင်းလိုက်
ရသည် ။ သူနှင့် ကြာရှည်လေမြင့်စွာ ဆက်သွယ်ရမည် မဟုတ်ပါလား။
သူ့ထံမှ သတင်းစကားများကို ကိုဟန်ထွန်းမြင့် ကြားချင်နေပေလိမ့်မည်
သာ။

"ကျုပ် မန္တလေးကပါ၊ ဒီနားမှာ ပန်းချီ လာဆွဲတာ၊ ပြီးတော့ မြန်မာ့

ယဉ်ကျေးမှုရဲ့ ရှေးဦး မီးရှူးတန်ဆောင်ဖြစ်တဲ့ ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်
တို့ စုစည်းရာ ပုဂံမြေကိုလည်း လာပြီး လေ့လာတာပါ "

" မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုရဲ့ ရှေးဦးမီးရှူးတန်ဆောင် ပုဂံမြေ၊ ဟုတ် လိုက်
လေ "

သူ့စကားကို ကျွန်မ နှစ်ခြိုက်လိုက်ပါတိ။

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၄၀၆ ခု၏ သည် မှာ ဘက် အနော်ရထာမင်းလက်
ထက်မှ ပုဂံပျက်သည့် သက္ကရာဇ် ၇၀၀ ကျော်အထိ ဘာသာရေး၊ လူမှု
ရေး၊ စီးပွားရေး၊ အနုပညာရှင်တို့ အထွတ်အထိပ်သော အောင်မြင်မှုများ
ပေါက်ပွားရာ၊ ဖွံ့ဖြိုးရာ၊ တိုးတက်ပြောင်းလဲရာ ပုဂံမြေပါ။

" ပျိုးလည်း တစ်ယောက်တည်းမို့ ပျင်းလွန်းလို့ လာပြီး မိတ်ဖွဲ့တာ
ကို ခွင့်လွှတ်ပါနော် "

" တစ်ယောက်တည်း ဟုတ်လား၊ တစ်ယောက်တည်း ဘာလာလုပ်
နေတာလဲ "

" ပျိုး ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး၊ ပြစရာလုပ်ငန်းလည်း မရှိပါဘူး၊ မိဘများ
က သီရိပစ္စယာမှာ လာအနားယူကြလို့ ပျိုးလည်း ပါလာရတာပါပဲ "

" လာ အနားယူကြတယ် ဟုတ်လား "

" ဟုတ်ကဲ့၊ ဆိုပါတော့ "

" ခင်ဗျားတို့ ကြည့်ရတာ အနားယူရလောက်အောင် ပင်ပင်ပန်းပန်း
အလုပ်လုပ်ကြမယ့် လူတွေ ဟုတ်ပုံမရပါဘူး၊ လာပြီး ဇိမ်ခံတာလို့ သာ
တည့်တည့်ပြောလိုက်ရောပေါ့ဗျာ "

သူက စုတ်တံကို သင်နာခွက်တွင်း ထိုးစိုက်ပြီးမှ ကျွန်မနှင့်

မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ စကားပြောသည် ။ သူ နေကာမျက်မှန် ချွတ်လိုက်သည် ။ ဦးထုပ်ကို ဖယ်လိုက်သည် ။

သူသည် များစွာ နုပျိုသော၊ ထွားကျိုင်းသန်မာသော၊ အသားညို၍ တည်ကြည်သော အသွင်လက္ခဏာများ ရှိလေသူပါတည်း။ သူ မပြုံးသော်လည်း တည်နေသော မျက်နှာထားကပင် ကျက်သရေများကို ဆောင်ကျဉ်းထားသည် သို့ ငြိမ်သက် နက်ရှိုင်းနေပါ၏။

သူ့စကားကို ရန်တွေ့တုံ့ပြန်ရန် သင့်သော်လည်း ကျွန်မမှာ ဒေါသတရားများ ဖြစ်ထွန်းမလာမိပါ။

" မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ ပျိုတို့ ဇိမ် လာပြီးခံကြတာ လုံးဝ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပျိုရဲ့ ဖေဖေဟာ မကြာခင်ကပဲ ကျောက်ပန်းတောင်းနဲ့ မိတ္ထီလာကြားမှာ ကားမှောက်ပါတယ်၊ အဲဒီအချိန်ကြောင့် အာရုံကြောချို့တဲ့ သွားတာနဲ့ အနားယူပါဆိုပြီး ဆရာဝန်က ညွှန်လို့ ပျိုတို့ ရောက်လာကြရတာပါ၊ အားလုံး ရင်မငြိမ်းစွာနဲ့ ရောက်လာကြရတာပါရှင် "

" ခင်ဗျားအဖေက ဘာလုပ်လဲ "

" စိန်ရွှေရတနာ ရောင်းဝယ်ပါတယ် "

" ခင်ဗျားကရော "

" ပျို အောင်ပြီးပါပြီဆရာ "

" ပျိုအောင်ရင် စပါးနဲ့ အထွက်တိုးမှာ ပေါ့ ဟုတ်လား "

" ဟင် ဆရာကလည်း ဟုတ်ပါရဲ့ ပျို နာမည်ကလည်း စိတ်ညစ်စရာ

"

" အလကား ကျီစယ်တာပါ။ သိပ်ပြီး ရှင်သန်တဲ့ ၊ မင်္ဂလာရှိတဲ့ နာမည်ပါပဲဗျာ၊ ဆိုပါဦး ဘာအောင်ပြီးတာလဲ "

ကျွန်မမှာ သူ့စကားကြောင့် မျက်နှာရှုံ့၍ မျက်ခုံးတွန့်သွားမိသည် ။
ပြီးတော့မှ သူ့ထံမှ ကြည်သာရွှင်ပျသော အပြုံးကို မြင်ရပါ၏။ တည်ငြိမ်
နေသည့် သူ့မျက်နှာကြောင့် ရင့်ကျက်နေသော်လည်း ပြုံးလိုက်သည့် အ
ခါတွင် မူ လူငယ်တစ်ယောက်၏ နုပျိုသစ်လွင်ခြင်းများ ဖြင့် ပြည့်စုံပါ၏
။

" ဘွဲ့ ရပြီးတာကို ပြောတာပါ "

" ဘာ ဘာသာ အဓိကလဲ "

" ဟစ်စတြီမေဂျာနဲ့ ပါ "

" ဟာ အတော်ပဲဗျာ၊ ပုဂံရာဇဝင်မှာ သမိုင်းအထောက်အထားလိုကွ
က်လေးတွေ ကျွန်တော် တွေ့ထားတယ်၊ ပျိုးနဲ့ ဆွေးနွေးပြီး
ဖြည့်ဆည်းကြရအောင်လား၊ ပျိုးက ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင်ပေါ့ "

" ရပါတယ် ဆရာရယ်၊ ပျိုးကိုယ်တိုင်က ဆရာ့ကို စပြီး မိတ်ဆက်သူ
မို့ အထင်မသေးဘူးဆိုရင်ဖြင့် ဆွေးနွေးဖို့ အသင့်ပါလို့ ပျိုး ဆိုပါရစေ "

" ပျိုးကို ကျွန်တော် လေးစားပါတယ် "

" ကျုပ် " မှ " ကျွန်တော် " အသွင်ပြောင်းလာရုံမက ဦးညွှတ်မတတ်
လေးစားနှိမ့်ချစွာ သူ ဆိုလာသည် ။

"ပျိုးကလည်း ဆရာပညာကြောင့် ဆရာ့ကို အထင်ကြီးပြီးသားပါ၊ ဒါ
နဲ့ ဆရာကရော ကျောင်းတက်တုန်းပဲလား၊ စပ်စုတယ် မထင်ရင် ဆရာ
ရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင် သိပါရစေလားရှင် "

ကိုဟန်ထွန်းမြင့် အမှာ ရှိ၍ သာ ကျွန်မ စကားလမ်းခင်းနေရသည် ။ ကျွန်မတစ်သက်တွင် အမျိုးသားတစ်ယောက်၏ အကြောင်းကို ယခုလိုရင်ဆိုင်၍ တစ်ခါမျှ မစပ်စုဖူးခဲ့သူပါ။

" ကျွန်တော်က မန်းမြေက အညတရ ပန်းချီဆရာပါ "

" မယုံပါဘူး ဆရာရယ်၊ သီရိပစ္စယာရဲ့ တစ်နေ့တာ လူတစ်ယောက် စရိတ်က တစ်ရာကျော်လောက်ရှိတာ၊ ဆရာ ရက်ရှည်ကြီး လာတည်းပြီး ပန်းချီဆွဲနေတယ်ဆိုတာ ဝမ်းစာအတွက် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဝါသနာအတွက်သာ ဖြစ်မှာ ပါ၊ ဒီဝါသနာကို ဖြည့်ဆည်းနိုင်မယ့် နောက် ခံအင်အားလည်း ရှိလို့ သာ နေမှာ ပေါ့ "

" ဟဲဟဲ၊ ပျိုးက ကျွန်တော့်ကို အထင်ကြီးနေပြီ "

" အထင်ကြီးပြီး ဆရာ့ကို ချဉ်းကပ်နေတာတော့ မဟုတ်ရပါဘူး ရှင်ရယ် "

" ကျွန်တော် လူကဲခတ်တဲ့ ပညာ တတ်ပါတယ် ပျိုး၊ ဒါနဲ့ ဟိုမှာ ကျွန်တော်တို့ ကို လှမ်းကြည့်နေတဲ့ အမျိုးသမီးကို ပျိုး သိလား "

သူက ဣန္ဒြေမပျက် အသာလေး မျက်လုံးဝင့်၍ ပြသော်လည်း ကျွန်မက ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိလျက်သား ဖြစ်သွားရပါသည် ။

" ဒေါ်မာလာတင် "

ကျွန်မ နေသော အခန်း၏ အပြင်ဘက်စွန်းမှ ကျွန်မတို့ ကို အသေအချာစိုက်ကြည့်နေရာမှ ကျွန်မနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသည် နှင့် သူ ပြန်လှည့်သွားသည် ။

နေရာချင်းက လှမ်းပါသည် ။ မြင်သာသော်လည်း စကားသံများကို ကြားသာမည် မဟုတ်ပါ။

" အဲဒါ ပျိုးရဲ့ မိထွေးပါ "

" ဟင် ပျိုးမှာ အမေ မရှိဘူးလား "

" မရှိပါဘူး ဆရာ၊ ပျိုး သိပ်ပြီးချစ်ရတဲ့ ဖေဖေကလည်း အခု ရောဂါ ဖိစီးနေလို့ ပျိုးကို သူ သိပ်ပြီးဂရုမစိုက်နိုင်တော့ပါဘူး "

" အို ဒါဖြင့် အခု လာတာ သုံးယောက်တည်းလား "

" ဖေဖေနဲ့ ဒေါ်မာလာတင်တို့ နှစ်ပါးစုံမွေး ညီမလေး မျိုးမမ ဆိုတာ လည်း ပါပါတယ်၊ သူနဲ့ ပျိုးနဲ့ က တစ်ခန်းတည်းနေကြတယ်ဆိုပေမယ့် သူက အိပ်ချိန်ပဲ ရောက်လာတတ်ပါတယ်၊ တခြားအချိန်တွေမှာ သူတို့ မိ သားစုသုံးဦးသာ နေတတ်ကြလို့ ပျိုးမှာ အချိန်ပြည့် တစ်ယောက်တည်း ပါ "

" တကယ်လို့ ပျိုး စားဖတ်ဝါသနာပါတယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်ဆီ မှာ စာအုပ်တွေ အစုံပါပါတယ်၊ ဆွဲပြီးသား ပန်းချီကားတွေလည်း ရှိပါ တယ်၊ ကျွန်တော့်အခန်းကို ပျိုးလာလည်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်၊ ပျိုးနဲ့ ဓား လွယ်ခုတ်အဆောင် ၆၀၂ မှာ ပါ၊ ဪ အခန်းကို ဆိုပေမယ့် အခန်းထဲ ကို မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ အခန်းအပြင် ဥပစာ လေသာဆောင်နေရာလေးမှာ စကားပြောကြရအောင်ပါလို့ "

သူ့ဖိတ်ခေါ်မှုကို ကျွန်မ လက်ခံပါသည် ။ ကိုဟန်ထွန်းမြင့်သည် လ ညည်း ဤပန်းချီဆရာနှင့် ကျွန်မနှင့် ဆက်သွယ်ကူးလှယ်မှုကို လိုလားပါ လိမ့်မည်။ အထီးကျန် လှောင်ချိုင့်စံဘဝမျိုးတွင် ဝါသနာတူ အဖော် ကောင်းတစ်ဦးနှင့် ဆွေးနွေးခွင့်၊ အမြင်ချင်းဖလှယ်ခွင့် ရနေသည် ကပင် ကျွန်မအတွက် ထူးကဲသော အခွင့်အရေးတစ်ရပ်ပါ။

သို့ပါသော်လည်း ...

" ဖေဖေတို့ က ကြိုက်ပါ့မလား မသိဘူး ဆရာ၊ ကျွန်မ အခန်းလာပါလား၊ ဒါမှ မဟုတ်လို့ ခုလို အပြင်မှာ ဆုံကြရင်တော့ ဖေဖေ ကျေနပ်တန်ကောင်းပါရဲ့ "

အဖြေက သည် မျှသာ ဖြစ်ရသည်။ ။ မိန်းကလေးကုန်ကြွေကို ငဲ့လျက် တစ်ကွက် ချန်ရသည် ချည်း မဟုတ်ပါ။ အမှန်ပင် သူတို့ ကြိုက်ပါ့မလား ဟူ၍ ပူပန်စိတ်ကလည်း ဖြစ်ပေါ်နေမိသည်။ ။

စောစောကပင် ဒေါ်မာလာတင် လှမ်း၍ မြင်သွားလေပြီ။

ပြဿနာများ တက်လေဦးမည်လား။

ယင်းသို့သော ပူပန်စိတ်များ ဝင်လာမိသည် နှင့် ...

" ပျို ပြန်တော့မယ်နော် ဆရာ "

" ကောင်းပြီ ပျို၊ အခွင့်သင့်ရင် ဆုံကြသေးတာပေါ့ "

" ဟုတ်ကဲ့ပါရင် "

ပန်းချီဆရာထံမှ အပြန်လမ်းတွင် မှ တွေးတောဆင်ခြင်သင့်သော အကြောင်းအရာများကို ကျွန်မ သတိရမိလာသည်။ ။

ကိုဟန်ထွန်းမြင့် ပန်းချီဆရာနားသို့ ချဉ်းကပ်ခိုင်းသည် က သူ့အကြောင်းကို သိဖို့ စုံစမ်းဖို့ ပါ။

ယခု ကျွန်မ ပြောခဲ့ရသည် က ကျွန်မအကြောင်း၊ သူသည် မန္တလေးမှ ပန်းချီဝါသနာရှင်တစ်ယောက် ဟူသော စာတန်း တစ်ကြောင်းစာအကြောင်းအရာလေးမှ လွဲ၍ ကျွန်မ ဘာမှ မသိခဲ့ရ။

" ဪ သူ့နာမည်ကိုတောင် မမေးမိနိုင်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်ပါလား "

" ဒီပန်းချီဆရာဟာ ငါ့ရဲ့ စိတ်ကို လွှမ်းမိုးနိုင်မယ့် အင်အားရှင်များ

လားကွယ် "

အခန်း(၃)

" ညီမလေး အိပ်ချင်လို့ ပြန်လာတာလား "

နေ့လယ်ဘက်တွင် ကျွန်မအခန်းသို့ လာလေ့မရှိသော ညီမလေး မျိုးမမ ရောက်လာသည့် အတွက် ကျွန်မက လှမ်း၍ မေးလိုက်ရသည်။ ။

" မဟုတ်ဘူး၊ မေမေက ဟိုဘက်ခန်း သွားနေချည်ဆိုလို့ "

" ဘာဖြစ်လို့ ပါလိမ့် "

" ဦးသော်က ရောက်လာလို့ "

" ဦးသော်က ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ "

" ဦးဦး ရှိတုန်းက အလုပ်တူတူလုပ်ကြတဲ့ လူကြီးလေ၊ အိမ်မှာ တောင် တစ်ခါ ထမင်းဖိတ်ကျွေးဖူးသေးတာရော "

" ဪ သိပြီ၊ မိတ္တီလာက ကားပိုင်ရှင်ဆိုတဲ့ ဘော့စ်ကြီး မဟုတ်လား၊ သူ့ကို ဖေဖေက သိပ်မကြည်ဘူး၊ သူ့နောက်ပိုင်းမှာ ဥပဒေနဲ့ မကင်းတဲ့ စီးပွားရေး ရှိလိမ့်မယ်လို့ ဦးဦးကို ဖေဖေက သတိပေးနေတာ မမပျိုး ကြားခဲ့ရဖူးတယ် "

" ဟုတ်တယ်၊ အခု သူ ဘာလာလုပ်လဲ မသိဘူး၊ ဦးသော်က ရောက်လာတဲ့ အတွက် ဖေဖေရော၊ မေမေရော မျက်နှာတွေ ပျက်နေကြတယ်၊ မျိုးမျိုးကိုလည်း နင့်မမပျိုးဆီ သွားနေတဲ့ ၊ သူတို့ ဘာတွေ လုပ်မှာ လဲ၊

ဘာတွေ ပြောကြမှာ လဲ မသိဘူး "

ညီမလေးမျိုးက ညည်းညည်းညူညူလေးပြောလိုက်ရင်း မျက်နှာလေး ရှုံ့ကာ စဉ်းစားနေပါ၏။

သူသည် ကျွန်မကို ထာဝရ အပြစ်မြင်လေ့ရှိသူ ဒေါ်မာလာတင်၏ သမီးအရင်းပါတကားဟူသော အသိကို ကျွန်မ ပယ်ဖျက်ထားရပါသည် ။ ဖေဖေ၏ သွေးစစ်၊ ဖေဖေ၏ သမီးကလေးမို့ ကျွန်မမှာ တစ်အူတုံဆင်း ညီအစ်မ အရင်း တစ်ယောက်လို သဘောထားပါသည် ။

ညီမလေးမျိုး၏ အပေါ်တွင် အပြစ်မမြင်ရက်သော ချစ်ခြင်းမျိုးဖြင့် ကျွန်မ ချစ်မိသည် အမှန်ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့မိခင် သွေးခွဲ၍ သွေးကွဲစကား၊ အပြစ်တင်စကားများ ပြောကြားလာဖူးသော်လည်း ကျွန်မ ထာဝရ ခွင့်လွှတ်ခဲ့ပါသည် ။

မျိုးသည် အသက်ကြီး လာလေ ကျွန်မကို ခင်တွယ်ရကောင်းမှန်း ပိုသိ လာလေ ဖြစ်ပါ၏။ သူ့မိခင်ရှေ့တွင် ကျွန်မကို အရောဝင်ခြင်း မရှိလှသော်လည်း သူ့မိခင်ကွယ်ရာတွင် မူ ကျွန်မကို ဖက်လှဲတကင်းနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ချစ်ချစ်ခင်ခင် နေရှာပါသည် ။

မျိုးမမသည် ဆယ်တန်းဖြေထားဆဲ၊ ဆယ့်ခြောက်နှစ်ကျော်ရွယ်၊ နုနယ်ပျိုမျစ်၊ ချစ်ဖွယ်ကောင်းလှသူလေးမို့ ကျွန်မညီမလေးကို ကျွန်မ နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်လျက်ပါ။

ညီမလေးမျိုး၏ ဆံယဉ်နွယ်များကို ကျောလယ်သို့ ကျွန်မက ပို့ချပေးပြီး သူ့မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်နေမိဆဲ ...

" မမပျိုး "

" ဟင် ညီမလေး "

" ဖေဖေတို့ ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေကြတာလဲဟင် "

" ဪ မျိုးရယ်၊ ဖေဖေ ကားမှောက်လို့ မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း မဟုတ်လား၊ အဲဒီအတွက် အနားယူဖို့ ထွက်လာကြတာလေ၊ ညီမလေး သိရဲ့ သားနဲ့ "

" ဟင် အနားယူတယ်သာ ဆိုတာ အလုပ်ကို ရှုပ်နေတာပဲ မမပျိုးရဲ့ "

" ဟင် ဘာတွေ လုပ်နေလို့ လဲ၊ ဖေဖေက ဘာတွေ လုပ်နေလို့ လဲ ညီမရဲ့ "

သမီးချင်းတူသော်ငြားလည်း အနီးကပ်ခွင့် မရသော ကျွန်မ ညီမလေး မျိုး၏ စကားကြောင့် သိချင်ဇောကြီးစွာဖြင့် မေးလိုက်မိသည်။ ။

" စာရင်းတွက်ကြ၊ မေမေနဲ့ တိုင်ပင်ကြပြီးတော့လေ သားရေအိတ်ကြီးကိုလည်း ဓားတွေနဲ့ ခွဲပြီး ကြည့်လိုက်ကြ၊ ရှာလိုက်ကြတာ ပွနေတာပဲ၊ နှမြောစရာကြီး "

" ဟင် "

" ဦးဦးက လူရှုပ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီဦးသော်က ရောက်လာတာလည်း ဦးဦးနဲ့ မရှင်းခဲ့တဲ့ ကိစ္စအတွက် ဖေဖေတို့ နဲ့ လာရှင်းတာလား မသိဘူး၊ အဲဒီလူကြီးက မာရေကျောရေနဲ့ မျက်နှာက တင်းတင်းကြီး၊ ဖေဖေက သနားပါတယ်၊ သိပ်ကို မျက်နှာပျက်နေတာပဲ "

ကိုယ့်ဖေဖေတွင် အခက်အခဲနှင့် ရင်ဆိုင်နေရပြီဟူသော အသိကြောင့် ကူညီဖြေရှင်းပေးချင်လှသော်လည်း ...

" အင်းလေ၊ ဖေဖေတို့ ကိစ္စကို မမပျိုးတို့ မှ နားမလည်ဘဲ၊ ညီမလေး ဦးဦး ရှိတုန်းကလည်း အင်မတန်မှ ရှုပ်ပွခဲ့တာ၊ ပြဿနာပေါင်းစုံ ဖြစ်လာတတ်တာ မမပျိုးတို့ အမြင်ပဲ၊ အဖေဟာ ဦးဦးရဲ့ ကိစ္စအဝဝကို အမြဲ

တမ်း ရှေ့က ရပ်ပေးခဲ့ရတယ်။ အခု သူ သေဆုံးသွားပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်း ထိအောင် ဖေဖေက လိုက်ပြီး ဖြေရှင်းလို့ မပြီးဆုံးနိုင်သေးဘူး ထင်ပါရဲ့ ကွယ် "

ကျွန်မ၏ နက်နဲသော အတွေးနောက်သို့ မမီနိုင်ရှာသော ညီမလေးမျိုးမှာ မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် သာ ကျွန်မကို ငေးကြည့်နေရှာ ပါ၏။

" ဦးသော်က,က ဒီ သီရိပစ္စယာမှာ တည်းဖို့ ရောက်လာတာလား မျိုး "

" မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်။ ဘာပစ္စည်းမှ မပါဘူး၊ သူ ကျောက်ပန်း တောင်းကို ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ လာတာ၊ ကျောက်ပန်းတောင်းကို ပြန်အိပ်မယ် လို့ လည်း ပြောတယ် "

" အင်းပေါ့၊ သူက ကားပိုင်ရှိတာပဲ၊ ပုဂံနဲ့ ကျောက်ပန်းတောင်းက ၃ ၄ မိုင်ပဲဝေးတာ၊ ပြန်သွားလည်း ခဏလေးပေါ့ "

" သူ ခဏ လာတာတောင် ဖေဖေက ဒီလောက် မျက်နှာပျက်နေတယ်၊ အကြာကြီး နေရင်တော့ အခက်ပဲ၊ အင်း ဘာတွေမှန်းလည်း မသိပါဘူး၊ မျိုးတော့ နေရတာတောင် နည်းနည်းပျင်း လာပြီ၊ ဘာစာအုပ်လည်း မမပျိုး"

မျိုးက ဆိုဖာကူရှင် မွေ့ရာပေါ်သို့ ပစ်လွဲလိုက်သည် ။ ခုတင်ဘေးရှိ စာအုပ်စင်လေးပေါ်မှ စာတစ်အုပ်ကိုယူပြီး ဝမ်းလျားမှောက်လျက် ကြည့်နေပါ၏။

" ဟင် ရာဇဝင်စာအုပ်ကြီး မဖတ်ချင်ပါဘူး၊ အမယ်၊ မင်းထိုက် (ခေတ္တ-သီရိပစ္စယာ) ဆိုပါလား၊ ဒါ ဘယ်သူ့စာအုပ်လဲ မမပျိုး "

ရင်ခုန်စရာမေးခွန်းမဟုတ်ပါဘဲနှင့် ကျွန်မ မျိုး၏ စကားကြောင့် ရင်သိမ့်ခါသွားမိသည်။ ။

" မင်းထိုက်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲလို့ "

" ဪ ဟိုဘက်အဆောင်မှာ ရောက်နေတဲ့ မမပျိုတို့ ဟစ်စကြီက ဆရာရဲ့ စာအုပ်ပါ "

ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာ လျှောက်ပြောလိုက်ရပါပြီ။ တော်ပါသေးသည်။ အခန်းဆက် မေးခွန်းများ မျိုး မမေးလာတော့။ ဆရာဆိုသော အသံနှင့် သမိုင်းဆိုသော အကြောင်းရာကြောင့် သိပ္ပံမလေး မျိုးငြီးငွေ့သွားပြီ ထင်ပါသည်။ ။

" မျိုး "

" ဟင် "

" ထန်းသီး စားမလား "

" မကြိုက်ပါဘူး "

" ဪ မမပျို လုပ်ထားတာ စားကြည့်စမ်း "

အစားကိုလည်း စားစေချင်၊ စကားကိုလည်း ရပ်စေချင်၍ ရေခဲသေတ္တာတွင်းမှ ဖန်အုပ်ကလေးကို ထုတ်လိုက်ရသည်။ ။ ညောင်ဦးမှ ဝယ်လာသော ထန်းသီးနု အမြွှာချွတ်ပြီးသားလေးများကို အမှေးပါစင်အောင် နှာ၊ ရေဆေးပြီး ထန်းဆံပေါ်က သကြားလေးဖြူး၊ ထန်းသီးဆံတင်၊ နောက် သကြားဖြူး၊ ထန်းသီးတစ်ထပ် သကြားတစ်ထပ် နှပ်၍ ရေခဲသေတ္တာတွင်း၌ ထည့်ထားလိုက်သည်။ ။ သကြားပျော်၍ ထန်းသီးဆံအတွင်း စိမ့်ဝင်သွားပြီး အေးမြသော ထန်းသီးဆံချိုချိုလေးကို စားရသည်မှာ ...

" ဟာ တယ်ကောင်းပါလား၊ ဘယ်အရသာနဲ့ မှ မလဲနိုင်အောင် ကောင်းတယ်နော် မမပျို၊ အကုန်လုံး ဖျော့လိုက်ရမလား "

" စား ညီမလေး၊ စား၊ အကုန်လုံး စားလိုက် "

ကလေးငယ်လေးတစ်ယောက်လို ခွက်ကပ်ပါ မော့သောက်နေရှာပါ ၏။

" ကိုမင်းထိုက် " ၏ စာအုပ်ကို မျိုးရှေ့မှ ပြန်ယူ၍ စာအုပ်စင်ပေါ်သို့ ပြန်တင်လိုက်ရ၏။

မနေ့ညနေကပင် သူ ကျွန်မထံ ရောက် လာပြီး ဖြစ်ပါ၏။ သူ့ အမည် က ကိုမင်းထိုက်။ စွယ်စုံဗဟု သုတကြွယ်ဝသူ၊ သီရိပစ္စယာရောက်၊ မန္တ လေးမြို့မှ ပန်းချီဝါသနာရှင်။

သူရောက်လာခြင်း၊ သူနှင့် စကားပြောနေရခြင်းများ အတွက် ကျွန်မ မပျင်းရီ။ လိုလားနှစ်ခြိုက်စွာဖြင့် လက်ခံ စကားပြောနေမိပါသည် ။ ကျွန်မ မမေးဖြစ်ခဲ့သော အကြောင်းအရာများ စွာကိုလည်း သူက ပြောပြရှာ ပါ၏။

" မမပျို၊ ဒီခွက် သွားဆေးလိုက်ရမလား "

" တော်စမ်းပါ၊ မဆေးချင်လို့ မေးနေတာ မဟုတ်လား၊ ထားခဲ့ "

" ဟဲဟဲ "

မျိုးက ဘာမှ မလုပ်ချင်၊ မလုပ်တတ်။ လုပ်လိုက်လျှင်လည်း အချိုးက မကျ။ ပန်းကန်တစ်ချပ် ဆေးလျှင် လုံချည်တစ်ထည်လုံး ရေရွဲတတ်သ ည် ။ အိမ်ထောင်မှုကို နိုင်နင်းပြီးသား ကျွန်မက ညီမလေးကို ဘာမှ မလုပ်စေပါ။ ကျွန်မသာ အစစ အရာရာ လိုက်လုပ်ပေးနေလေ မျိုး ဘာမှ မတတ်လေ ဖြစ်နေပါလေပြီ။

" မမပျို "

" ဟေ "

" ဟို အဘိုးကြီးနဲ့ ဘာတွေ ပြောနေကြတာလဲလို့ သွားပြီး ချောင်းနာ ထောင်ရမလား "

" မျိုး သိမှာ စိုးလို့ တမင် ဒီဘက် နှင်ထားတာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သွားလို့ ရမလဲ "

မျိုးက ခဏ ငြိမ်သွားသည်။ ။

ပြီးမှ အကြံရသလို ပြေးထပြီး လိုက်ကာကို ဆွဲဖွင့်သည်။ ။ မှန်တံခါး ရှည်ကြီးကို အောက်ခြေတစ်တောင်မျှလောက် ဟ၊ဖွင့်လိုက်သည်။ ။ ခေါင်းထွက်ပြု၍ နားစွင့်ပြီး မျိုး ငြိမ်နေသည်။ ။ ပြီးမှ သူခိုးဟန်ဖြင့် ခြေဖော့ နင်း၍ ကျွန်မထံ ပြန်လျှောက် လာပြီး လေသံတိုးနှင့် ...

" ဟိုဘက်ခန်းကလည်း အဲယားကွန်းဒီးရှင်းပိတ်ပြီး တံခါးဟထားတယ်၊ သွားသွား မမပျို၊ သွား နားထောင်ချေ၊ သဲ့သဲ့ကြားရတယ် "

မျိုး တွန်းလွှတ်၍ ကျွန်မ ပြတင်းနားကပ်လာရပါ၏။ ခေါင်းပြု၍ နားထောင်မိသည်။ ။

စကားသံများ ကြားနေရသော်လည်း စကားလုံးမကွဲ။ မနည်းစိုက်၍ နားထောင်မိလေမှ အသံလှိုင်းတုန်နေသော ဒေါ်မာလာတင်၏ စကားများကို ကျွန်မ စတင်၍ ကြားရပါပြီ။

" ဒါတွေ့ ဦးသော်က,က မာလာတို့ ကို အကျပ်ကိုင်တာပဲ "

" ကျုပ် ဘယ်လောက်နစ်နာခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ဒေါ်မာလာတင် ခင်ဗျား သိပါတယ်၊ ဒီတုန်းက ခင်ဗျားလည်း ပါလာတာပဲ "

"ဒါပေမဲ့ ကိုစိုးနီက သေပြီပဲရှင်၊ ကျွန်မတို့ လည်း ရှာတာ အနံ့ပါပဲ၊ သူ့အလောင်းကိုတူးပြီး မေးကြည့်ရတော့မလို ဖြစ်နေပြီ "

" မလိုပါဘူးဗျာ၊ ကိုစိုးနီ သိရင် ခင်ဗျားသိပါတယ် "

အားလုံး ငြိမ်သွားကြပြန်သည် ။ သူတစ်ပါးစကားကို ချောင်းမြောင်း နားထောင်ခြင်းမှာ မကောင်းသောအလုပ်ဟု ကျွန်မသိနားလည်ပါတယ် ။

ယခုကိစ္စက သူတစ်ပါးကိစ္စ မဟုတ်၊ ကိုယ့်ဖခင်၏ အကျဉ်းအကျပ်မို့ သိအပ်သော အကြောင်းအရာဟု ကျွန်မ ထင်မြင်မိပါ၍ နေရာတွင် သာ ဆက်လက်ရပ်လျက် နားစွင့်နေမိပါ၏။

" ဒီကိစ္စထဲမှာ ဘာမှ မပါရှာ၊ မသိရှာတဲ့ ဦးစိုးဖြူကို ကျွန်တော် အား လည်း နာပါရဲ့ ဗျာ၊ ဒီတစ်ခါ အပြတ်မရှင်းရင် မဖြစ်တော့ဘူး "

" ဦးသော်ကရယ်၊ အပြတ်ရှင်းမယ်ဆိုရအောင် ရှင် နစ်နာတဲ့ အတွက် ရဲကိုတိုင်ရဲသလား၊ ပြောပါဦး၊ အမှောင်ထဲကလူချင်းပါရှင်၊ သိပ်ပြီး အသံကောင်း မဟစ်ပါနဲ့ "

" ဟာ ရဲ ဘာလို့ တိုင်ရမှာ လဲ၊ ဒီပြဿနာ ပေါ်သွားရင် ခင်ဗျား ထောင်ကျလှ ဆယ်နှစ်ပေါ့ ဒေါ်မာလာတင်၊ အုတ်တံတိုင်းထဲမှာ ခင်ဗျား သွား စံမြန်းနေလို့ ကျုပ်က ဘာဖြစ်လာမလဲ၊ ဘာမှ မဖြစ်လာဘူး၊ ဟင်း သော်ကတို့ က ကိစ္စတစ်ခုကို အလကား သဲထဲရေသွန် ဖြစ်ရမယ့်အလုပ်မျိုး ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး မှတ်ပါ "

" တိုးတိုးပြောပါရှင် "

" ကောင်းပြီ၊ ကျုပ် တန်ရာတန်ဖိုး ပြန်ရရင်ရ၊ ဒါမှ မဟုတ် ဒီတန်ဖိုးနဲ့ အညီ ခင်ဗျားပြန်ခံရ၊ ဒါမှ ကျုပ် ကျေနပ်မယ်၊ ဒီနယ်မှာ သော်က အား

လုံးဖန်တီးနိုင်တယ် ဒေါ်မာလာ၊ ကျုပ်သွားမယ် "

" အို နေ ... နေပါဦးဗျာ "

ဖေဖေ၏ အသံပါပင်။ ပါးရွဲ့နေ၍ အသံကလည်း မဝီမပြင် မကြည်လင်။ ညင်သာ တိုးတိတ်သဖြင့် ကျွန်မ စကားမကွဲတော့ သော်လည်း ...

အဖေသည် မိတ္ထီလာမှ ဦးသော်ကဆိုသူကို ခြေသလုံးဖက်မတတ်တောင်းပန်စကားဆိုနေပေပြီဟု ကျွန်မ အသေအချာ မှန်းဆနိုင်ပါပြီ။

" ဪ ဖေဖေရယ်၊ ဘယ်လို ပြဿနာတွေများ ရှိကြလို့ လဲ သမီး သိချင်လိုက်တာရှင် "
